

РЕШЕНИЕ

№ 771

гр. София, 04.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ, в публично заседание на трети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КЛАУДИЯ Р. МИТОВА

при участието на секретаря Д. К. Д.
като разгледа докладваното от КЛАУДИЯ Р. МИТОВА Гражданско дело № 20211110126584 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 238 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба на [фирма], ЕИК: [ЕИК], с която срещу М. Н. Й. е предявен установителен иск с правна квалификация чл.124, ал.1 във чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл.415, ал.1, т.2 ГПК врв вр. чл. 99 ЗЗД във вр. чл. 229 ЗЕС във вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуване на парично вземане по издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 05.12.2020 г. по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 55180/2020 г. по описа на СРС, I ГО, 41 –ви състав за сумата от 111,56 лв., от която 29,99 лв. цена на мобилни услуги по договор с клиентски №[номер]/20.07.2015 г. и 81,57 лв. цена на мобилни услуги по договор от 24.08.2015 г., ведно със законна лихва от датата на депозиране на заявлението (09.11.2020 г.) до изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че за сумата от 111,56 лв., представляваща цена на незаплатени абонаментни мобилни услуги, ведно със законна лихва от 09.11.2020 г. до изплащане на вземането е издадена заповед по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 55180/2020 г. по описа на СРС, I ГО, 41 –ви състав. С оглед връчване на заповедта по реда на чл.47, ал.5 ГПК твърди за него да е налице правен интерес от депозиране на иска за установяване на вземането и депозира установителен иск в срок.

Ищецът извежда субективно предявените си съдебни права при твърдения, че между [фирма] и ответника е възникнало валидно облигационно правоотношение по сключен на 20.07.2015г. договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер [номер], по което дружеството е изправна страна, доколкото е предоставило услуга по избран от Й. план V. Hybrid за телефонен номер ***** с месечен абонамент от 10 лв. с ДДС за срок от 24 месеца. Ответникът не заплатил дължимата цена на абонаментни далекосъобщителни услуги в размер на общо 29,99 лв. за отчетен период 22.07.2017 г. – 22.11.2017 г., отразени във фактури №№ 1231879122/22.08.2017 г.; 1233596327/22.09.2017 г.; 1235307040/22.10.2017 г. и 1237109623/23.11.2017 г., поради което дружеството упражнило

правото си по чл.50 вр.чл.43, т.1 от общите условия (ОУ) към договора за едностранно прекратяване на последния с деактивация на абонаментна, считано от 06.11.2017 г.

Ищецът твърди, че между [фирма] и Й. е възникнало валидно облигационно правоотношение по сключен на 24.08.2015г. нов договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги, по което дружеството е изправна страна, доколкото е предоставило услуга по избран от ответника план T. Unlimited L+ за телефонен номер ***** с месечен абонамент от 27.80 лв. с ДДС за срок от 24 месеца. Ответникът не заплатил дължимата цена на абонаментни далекосъобщителни услуги в размер на общо 81,57 лв. за отчетен период 22.07.2017 г. – 22.11.2017 г., отразени във фактури №№ 1231879122/22.08.2017 г.; 1233596327/22.09.2017 г.; 1235307040/22.10.2017 г. и 1237109623/23.11.2017 г., поради което дружеството упражнило правото си по чл.50 вр.чл.43, т.1 от общите условия (ОУ) към договора за едностранно прекратяване на последния с деактивация на абонаментна, считано от 06.11.2017 г.

Навежда твърдения, че вземанията на [фирма] по споразуемнието са прехвърлени в полза на [фирма] с цесия от 16.10.2018 г., което от своя страна е прехвърлило вземанията в полза на [фирма] с договор за цесия от 01.10.2019 г. Поради това твърди да е носител на вземанията срещу ответника по описаните договори и желае признаване за установено дължимостта на сумата от общо 111,56 лв.Представя документи, претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът не е подал писмен отговор.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства и въз основа на закона, достигна до следните фактически и правни изводи:

Установява се, че процесното вземане е било предмет на развил се между страните заповедно производство по ч.гр.д.№ 55180/2020 г. по описа на СРС, I ГО, 41 –ви състав. Установителният иск е допустим като предявен в преклузивния срок по чл.415, ал.4 ГПК от страна, притежаваща правен интерес от установяване на вземане по връчена по реда на чал.47, ал.5 ГПК заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК с оглед разпоредбата на чл.415, ал.1, т.2 ГПК. Наблюдава се идентичност в основанието на вземанията по заповедното и исково производства.

На основание чл.238, ал.1 ГПК ако ответникът не е представил в срок отговор на исквата молба и не се яви в първото заседание по делото, без да е направил искане за разглеждането му в негово отсъствие, ищецът може да поиска постановяване на неприсъствено решение срещу ответника или да оттегли иска, а чл.239, ал.1 ГПК предвижда, че неприсъствено решение се постановява когато на страните са указани последиците от неспазването на сроковете за размяна на книжа и от неявяването им в съдебно заседание, както и ако искът е вероятно основателен с оглед на посочените в исквата молба обстоятелства и представените доказателства или е вероятно неоснователен с оглед на направените възражения и подкрепящите ги доказателства.

На ответника са редовно връчени преписи от исквата молба, приложенията към нея и допълнителна уточнителна молба на чрез работодател след изтичане на срока за получаване на съдебните книжа след залепване на уведомление по реда на чл.47, ал.5 ГПК на постоянен, съвпадащ с настоящ адрес и адрес по искова молба и заявление. Не е постъпил в срок писмен отговор, ответникът не се е явил в първото по делото открито съдебно заседание, не е представляван в същото и не е направил искане за разглеждане на делото в негово отсъствие, въпреки редовното му уведомяване.

В молба от 26.01.2021 г., депозирана преди първото по делото открито съдебно заседание процесуалният представител на ищеца е поискал постановяване на неприсъствено решение срещу ответника. Следователно предпоставките по чл.238, ал.1 ГПК са налице.

На ответника са указани последиците от неспазване на срока за подаване на писмен отговор и от неявяването в първото по делото съдебно заседание, същите са вписани в

съобщение от 20.10.2021г. и изрично отразени във връченото със същото разпореждане от 24.08.2021 г., в определение от 08.01.2022 г. и в съобщение, с което същото е връчено.

С оглед представените доказателства и посочените в исковата молба обстоятелства предявените искове се явяват вероятно основателни, поради което съдът намира, че са налице предпоставките, визирани в разпоредбите на чл.238, ал.1 и чл.239, ал.1 ГПК за постановяване на неприсъствено решение срещу ответника, с което предявените искове да бъдат изцяло уважени, без решението да се мотивира по същество по аргумент от чл. 239, ал. 2, изр. 1 ГПК.

Крайният изход на делото обуславя присъждане на разноски в полза на ищеца съобразно уважената част от исковете на основание чл.78, ал.1 ГПК.Ищецът е реализирал разноски в общ размер 205 лева, от които 25 лева държавна такса и 180 лева за адвокатско възнаграждение.

Съобразно уважената част от исковете на ищеца следва да бъдат присъдени и разноски в заповедното производство в съответствие с Тълкувателно решение №4/2013г. на ОСГТК на ВКС. Същите възлизат на 205 лева.

На основание чл. 239, ал. 4 ГПК неприсъственото решение не подлежи на обжалване.

Така мотивиран и на основание чл.238, ал.1 и чл. 239, ал. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от [фирма], ЕИК: [ЕИК], със седалище и адрес на управление и съдебен адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес], с която срещу М. Н. Й., ЕГН *****, със съдебен адрес [населено място], [улица], С. Т. П. чрез [фирма], установителен иск с правна квалификация чл.124, ал.1 във чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл.415, ал.1, т.2 ГПК във вр. чл. 99 ЗЗД във вр. чл. 229 ЗЕС във вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, че М. Н. Й. дължи на [фирма] сумата от 111,56 лева, от която 29,99 лева цена на мобилни услуги по договор с клиентски №[номер]/20.07.2015 г. и 81,57 лв. цена на мобилни услуги по договор от 24.08.2015 г., ведно със законна лихва от датата на депозиран на заявлението по чл.410 ГПК (09.11.2020 г.) до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение от 05.12.2020 г. по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 55180/2020 г. по описа на СРС, I ГО, 41 –ви състав.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, М. Н. Й., ЕГН *****, със съдебен адрес [населено място], [улица], С. Т. П. чрез [фирма], да заплати на [фирма], ЕИК: [ЕИК], със седалище и адрес на управление и съдебен адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес], сумата от 205 лева, представляваща разноски по делото за тази съдебна инстанция и сумата от 205 лева, представляваща разноски в заповедното производство.

Присъдените на ищеца суми могат да бъдат заплатени по банкова сметка IBAN: [банкова сметка].

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____